

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, 14. julija 1934.

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Številka 58

Nedeljsko berilo

Berilo osme pobinkošne nedelje je izbrano iz pisma apostola Pavla Rimljanom 8, 12-17.

Bratje!

Nismo dolžni, da bi po mesu živeli.

Če namreč po mesu živite, boste umrli; če pa z duhom dela mesa mrtvite, boste živeli.

Katerikoli namreč se dado voditi božjemu Duhu, ti so božji otroci.

Saj niste prejeli duha suženjstva zopet v strah, ampak prejeli ste duha posinovljenja, v katerem kličemo: "Aba, Oče!"

Sam Duh pričuje z naim duhom, da smo božji otroci. Ako pa otroci, tudi dediči: dediči božji, so dediči pa Kristusovi, če le z njim trpimo, da bomo z njim tudi poveljani.

Nedeljska misel, ki si jo med tednom večkrat ponovi:

Če s Kristusom trpimo, bomo z njim tudi poveljani.

Sveti misijon

V župniji svete Neže, Avalos 260, se bo začel v nedeljo dne 15. julija ob pol petih popoldne sveti misijon, ki bo trajal štirinajst dni, s temle sporedom:

ob 8h vsak dan sveta maša in govor.

ob 16 h vsak dan govor za deco (ob nedeljah zaradi slovenskih večernic pol ure kasneje).

ob 19h vsak dan glavni govor, rožni venec, litanije, blagoslov.

Iz različnih vzrokov bodo za enkrat govori samo v španskem jeziku, vendar so samo ob sebi umevno vabljeni na govore tudi naši ljudje.

Slovenske pobožnosti v župni cerkvi svete Neže ostanejo zaradi misijona neizpremenjene, bilo bi pa želeli, da bi bila udeležba tudi pri njih številnejša.

Cerkveni koledar

15. julij — osma pobinkošna nedelja — v župni cerkvi svete Neže, Avalos 260, slovesno praznovanje spomina svetega Kamila, ustanovitelja reda očetov bolniških strežnikov, ki oskrbujejo tudi župnijo La Paternal. Ob desetih popoldne bo slovesna sveta maša z asistenco. Popoldne ob štirih slovenske večernice, kakor po navadi. Ob pol petih začetek svetega misijona.

16. julij — ponedeljek — spomin karmelske Matere božje v spomin prvega krščanskega reda ustanovitve-nega še v apostolskih časih na gori Karmel v Palestini.

17. julij — torek — spomin svetega Aleša, ki je sedemnajst let kot ubožen tujec spokorno preživel v hiši svojega bogatega očeta.

18. julij — sredo — spomin svetega Kamila de Lellis, ustanovitelja reda očetov bolniških strežnikov.

19. julij — četrtek — spomin svetega Vincencija Pavelskega, ustanovitelja reda očetov Lazaristov in reda Usmiljenih sestra. Oba prezaslužna reda sta tudi med Slovenci močno razširjena. Enajst slovenskih redovnic Usmiljenk živi tudi med nami izseljenci v mestu Buenos Aires, večinoma strežejo po bolnicah in so jim tudi mnogi slovenski bolniki lahko za marsikaj hvaležni.

20. julij — petek — spomin svetega Hijeronima Emilijana, bivšega svetnega in poznejšega Kristusovega vojaka, vnetega zagovornika in vzgojitelja zlasti zapuščene mladine.

21. julij — sobota — spomin svete spokornice Marije Magdalene, kateri je bilo odpuščeno veliko grehov, ker je veliko ljubila, je iz velike grešnice postala velika svetnica in se ji je sam Jezus po svojem vstajenju od mrtvih izvolil najprej prikazati.

22. julij — deveta pobinkošna nedelja — slovenske božje službe popoldne in popoldne po navadi.

Cerkvena kronika

Zakrament svetega zakona sta sklenila Zora Zega in Ludvig Pipan pred pričama Francom in Rafaelom Jerič. Vse najboljše!

Evangelii

Evangelij osme pobinkošne nedelje pripoveduje o hišniku, oskrbniku, ki je sicer krivično upravljal tuje premoženje, vendar pravilno mislil na prihodnost in je v tem slednjem tudi nam lahko vzgled. Misel, ki jo je mogoče posneti iz evangeljskega pripovedovanja, in ki jo večkrat med tednom premišljuje, bi bila morda:

Misli na prihodnost in tako ravnaj s svojim premoženjem, da Ti bo tudi v večno korist.

Malo katekizma za naše male

Ko so modri odšli, se je Jožefu v spanju prikazal angel in je rekel: "Vstani, vzemi Dete in njegovo Mater in béži v Egipt. Herod bo Dete iskal, da bi ga umoril."

Jožef je vstal, vzem Dete in njegovo Mater in je zbežal v Egipt.

Ker se modri niso vrnili v Jeruzalem, se je Herod silno razsrdil. Dal je pomoriti vse dečke, kar jih je bilo v Betlehemu in v vsej okolici, starih dve leti in manj.

Po Herodovi smrti se je angel prikazal Jožefu in je rekel: "Vrni se v Izraelsko deželo. Zakaj pomrli so tisti, ki so Detetu stregli po življenju."

In Jožef se je vrnil z Jezusom in Marijo v Izraelsko deželo in je prebival v Nazaretu.

Kam je bežal Jezus pred Herodom?

Jezus je pred Herodom bežal v Egipt.

Kam je prišel Jezus po Herodovi smrti?

Po Herodovi smrti je prišel Jezus v Nazaret.

Koliko časa je ostal Jezus v Nazaretu?

V Nazaretu je ostal Jezus do svojega tridesetega leta.

Pomni. Otroci, ki jih je dal Herod pomoriti, so zdaj v nebesih. Pravimo jim "nedolžni otroci". Moli k njim: Sveti nedolžni otroci, prosite za nas!

Apostolska dela

Priče pa so odložile oblačila k nogam mladenci, ki se je imenoval Savel. In kamnali so Stefana, ko je molil: "Gospod Jezus, sprejmi mojo dušo!" In pokleknil je ter z močnim glasom zaklical: "Gospod, ne prištevaj jim tega greha!" To rekši je v Gospodu zaspal.

Savel pa je odobral njegov umor.

Tisti čas je nastalo veliko preganjanje jeruzalemske cerkve; in razen apostolov so se vsi razkropili po judejskih in samarijskih krajih. Stefana so pokopali pobožni možje in priredili so veliko žalovanje za njim. Savel pa je zatiral Cerkev; hodil je po hišah, vlačil može in žene ter jih oddajal v ječo.

Tisti torej, ki so se razkropili, so hodili okrog in oznanjali blagovest. Tako je prišel Filip (66) v glavno mesto Samarije (67) in jim

oznanjal Kristusa. Množice pa so kakor ena duša pazljivo poslušale, kar je Filip govoril, ker so slišale in videle, kakšna znamenja je delal. Kajti mnogo obsedencev so nečisti duhovi zapustili z velikim vpitjem; tudi mnogo mrtvoudnih in hromih je bilo ozdravljenih. Nastalo je torej veliko veselje v tem mestu.

Bil je pa neki mož, po imenu Simon, ki je bil poprej v mestu vražar in je samarijsko ljudstvo begal, trdeč, da je on kaj posebnega. Njega je poslušalo vse, malo in veliko, češ: "On je božja moč, ki se imenuje vélika." Poslušali so ga pa zato, ker jih je dolgo časa slepil z vražami. Ko pa so verjeli Filipu, ki je oznanjal blagovest o božjem kraljestvu in o imenu Jezusa Kristusa, so se dajali krstiti možje in žene. Simon je tudi sam vero sprejel; dal se je krstiti in se je držal Filipa; in ko je tudi

videl, da se godé znamenja in veliki čudeži, je strmel.

Ko so slišali apostoli v Jeruzalemu, da je Samarija sprejela božjo besedo, so poslali k njim Petra in Janeza. Ta dva sta šla in zanje molila, da bi prejeli Svetega Duha; zakaj ni bil še prišel na nobenega izmed njih, le krščeni so bili v imenu Gospoda Jezusa. Tedaj sta polagala nanje roke, in prejemale so Svetega Duha. (68)

Ko je pa Simon videl, da se s polaganjem rok po apostolih daje Sveti Duh, jima je prinesel denarja in rekel: "Dajta šc meni to oblast, da bo vsak, na kogar položim roke, prejel Svetega Duha." (69) Peter mu je rekel: "Tvoj denar naj gre s teboj vred v pogubo, ker si mislil, da se dar božji dobiva za denar.

(68) Delila sta zakrament sv. birme.

(69) Po Simonu se kupovanje in prodajanje duhovnih dobrin še danes imenuje simonija.

(66) Filip je bil med sedmerimi diakoni, ki so omenjeni v Apd 6, 5; zaradi velike gorečnosti je dobil priimek "evangelist" (Apd 21, 8). Pozneje je stalno bival v Cezareji.

(67) To je v Sebastu. Mesto, ki ga je bil Herod Veliki dal prenoviti, se je prej imenovalo Samarija.

V tisoč devetstoletni spomin pravne smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa je bilo razglašeno leta 1933 sveto leto, leto molitve in pokore in velikih milosti, ki je bilo zaključeno letošnji velikonočni ponedeljek.

Dočim pa so bili navezani veliki svetoletni odpustki do letošnjega velikonočnega ponedeljka poleg drugih pogojev zlasti na obisk štirih poglavitnih rimskih cerkv, je bilo istega dne razglašeno leto istih milosti, ki pa jih je, tja do bele nedelje leta 1935, mogoče prejeti kjerkoli po svetu.

Tudi to sveto leto je čas molitve, pokore in milosti.

Po žejji Cerkve naj bi v tem svetem letu verniki posebno molili, pa se po svojih močeh tudi sicer trudili:

1). Da bi katoliška Cerkva povsod uživala tisto svobodo, ki ji po božji volji gre in v kateri bi mogla svoje zveličavno poslanstvo nemoteno izvršiti med vsemi narodi.

2). Da bi med vsemi narodi zavladal mir, soglasje in blagostanje v pravem pomenu besede.

3). Da bi misijonsko delo srečno napredovalo in rasio, in da bi se vsi odpadniki vrnili v eno čredo Kristusovo.

4). Prav posebno opozarja Cerkva svoje vernike na pogubno delovanje "Zveze borbenih brezbožnikov", ki hočejo zlasti po nekaterih deželah na vse načine in tudi s silo iztrgati Boga iz kolikor mogoče mnogih posameznih duš, kakor tudi izločiti iz javnega življenja vse, kar spominja na Boga, na njegove zapovedi in postave. Cerkva prosi svoje zveste vernike, naj poleg vsake dovoljene obrambe bojnih pravic, ki so hkrati tudi za nas ljudi prava sreča že na svetu, zlasti molijo, da bi Odrešenik sveta te svoje zaslepljene sovražnike razsvetlil s svojo nebeško lučjo, da bi spoznali svoje bogokletno početje, ki je nespačetno in že tudi samo posvetno nesrečo nosi med ljudi, naj bi se izpreobrnjeni in spokorjeni vrnili v naročje svojega dobrega Boga.

Prav v te namene prosi Cerkva svoje vernike v tem svetem letu tudi izrednih spokornih del, zlasti posta in miloščine, kateri jo premorejo.

Hkrati pa nas hoče Cerkva s posebnimi izrednimi milostmi posebno živo spomniti velikega Odr odpustkov, to je odpuščenje vseh, za naše pri spozasluženja, iz katerega nam tudi naklanja izrednih milosti pod razmeroma lahkimi pogoji, zlasti popolnih odpustkov, to je odpuščenje vseh, za naše pri spovedi že odpuščene grehe zasluženih, časni kazni.

Kot pogoje za te odpustke je predpisala Cerkva nekatera dobra dela, ki so v raznih škofijah različnim razmeram primerno predpisana, posebno pa ugodna za časa svetega misijona v naši župni cerkvi svete Neže, Avalos 250, kjer opravljamo tudi vse skupne slovenske verske pobožnosti.

Že jutri, dne 15. julija se bo začel namreč v tej cerkvi sveti misijon, kakor poročamo na drugem mestu, ki bo trajal tja do dne 29. julija. V tem času veljajo v tej cerkvi tile, za svetoletni odpustek posebno lahki pogoji:

1). Spoved in obhajilo iz namena, da prejmemo odpustek.

2). Trikrat obisk župne cerkve svete Neže, Avalos 250, bodisi različne dni, bodisi istega dne.

3). Pri vsakem obisku je treba opraviti tele molitve:

a). Šest očenašev, zdravamarij in čast bodi pred tabernakljem, od teh en očenaš, zdravamarijo in čast bodi po namenu svetega Očeta.

b). Pred Kristusovim križem (levo ob vhodu v cerkev) je treba moliti trikrat apostolsko vero in enkrat vzdihljaj: Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

c). Pred katero izmed podob ali kipov Matere božje Marije in v spomin njenih bolečin je treba moliti sedemkrat zdravamarijo in enkrat molitvico: Sveta Mati, to Te prosim, rane Kristusa naj nosim, vtisni v moje jih sree!

č). V znamenje pobožne veroizpovedi je treba še enkrat moliti apostolsko vero pred glavnim altarcem.

4). Zadnji pogoj je pobožna udeležitev spokorne procesije ob sklepu misijona. Dan in ura te procesije bo sporočena šele prihodnji teden.

Pripominjamo, da veljajo ti pogoji samo za župno cerkev svete Neže, Avalos 260 in samo za čas od dne 15. julija ob štirih popoldne, do dne 29. julija, to je za čas svetega misijona, da so pogoji za ostalo mesto Buenos Aires znatno težji in jih posebno tudi za to ne moremo navajati v polnem obsegu, ker so po raznih škofijah, koder žive Slovenci, različni. Pripominjamo pa, da so bili povsod priobčeni v krajevnem katoliškem časopisju in so redno nabiti na vsakih cerkvenih vratih, in bi bilo treba vprašati sicer domačega gospoda župnika.

Naš znani in odlični sotrudnik gospod Aleš Napret iz Ljubljane nam je poslal za to priliko nekaj lepih misli, ki jih v naslednjem s posčnim vseljem podajamo svojim cenjenim čitateljem in čitateljem.

Ur.

Nepozabni so mi dnevi, ki sem jih pred leti preživel v severni Španiji.

Mesta San Sebastian, Bilbao, Santander, Saredo so drhtela nenavadnega vznemirjenja, ki je prihajalo iz Limpiasa, od čudežnega križa.

Z nepojmljivim strahom sem stal pred vhodom župne cerkve, ki je bila dan za dnem polna molivecev.

Žalostno in presunljivo se ozira Kristus v ljudske množice zgrinjajoče se krog oltarja. Ko sem prestopil cerkveni prag, mi je bilo ko da stopam pred božjo sodbo. Trepetal sem, da bi me ne zadela uničujoč pogled s križa.

Pretresljivejšega izraza kot je vpodobljen v tem obličju ne poznam. Poteze so nenavadno poduhovljene in še v smrtnem boju izredno lepe. Oči zroče v nebo, usta nalahno odprta, čelo ovito z gostim trnjevim vencem, dolgi lasje valove preko ramen. Najbolj presunljive pa so oči, ki se jim ne moreš izogniti v noben kot cerkve. Velik umetnik je bil, kdor je ustvaril to mojstersko delo. Žal, da je ime neznan.

Deset let je že minulo, odkar je cerkvena oblast preiskala nenavadne dogodke. Do danes uspehi raziskavanja še niso objavljeni in najbrže tudi ne bodo. A zdi se, da je bil Limpias prvi, Konnersreuth drugi in Rim tretji klic k svetemu letu Odrešenja. Klic, naj obrnemo oči v križ. "Povedati moramo sebi in vsem članom sv. zbora, da smo dolžni na izreden, na edinstven način obhajati 1900 letnico Odrešenja, in zastaviti vse moči, da bogato požanjemo sa-

dove tega jubileja," je govoril Pij XI. 13. marca 1933 zbranim kardinalom.

Jubilej Odrešenja!

Skoro se zdi, da ga nismo več zmožni praznovati.

Zakaj?

Ker gre število brezposelnih v molijone in med njimi stotisoči resnično stradajo in prezebajo. Ker je zastala kupčija in so mnogi prisiljeni ustaviti svoje obrate. Ker so starši polni skrbi in ne vedo, kako in kam za enkrat s svojimi otroci. Ker se moramo v svojem življenju omejiti in se odreči marsikaterim prijetnostim.

Zato se torej ne moremo več veseliti, da nas je Kristus, božji Sin, odrešil s svojo krvjo? Spravil z Bogom nas, z grehom obložene revne stvari? Stori nas za otroke božje in nam zagotovil po kratkih letih majhnega trpljenja večno življenje v nedoumljivi blaženosti? Ne moremo se več veseliti, da v zakramentih in mašni daritvi in v iskreni molitvi in trpljenju svojih zvestih še vedno dnevno deluje, da nas za to večno življenje pripravi.

Vsega tega nismo več zmožni hvaležno se veseliti, ker so nam prikrajšane nekatere dobrine sveta! Ker doživljamo dneve, v katerih se moramo zadovoljiti s kosčkom kruha ali s prazno samostansko juho — zato ne napravi na nas nobenega vtisa več dejstvo, da se je za nas dal križati Bog, da nas reši!

Resnično, mi smo pravi krščanski verniki in vredni Njega, ki se je žrtvoval za nas!

Mi, odrešenci! Kje pa je razlika med nami in med drugimi, kateri nimajo upanja? (1 Tes 4, 14) Kako je z nami, ki se nazivamo verne katoličane? Ali se čutimo kaj "bolj odrešene" kot neverniki? Ali nismo obojni enako zagrenjeni in obupani? Odkod to, da mi verniki, mi odrešenci skoro povsem pozabljamo apostolovo besedo, ki ostane danes in vselej resnična: "Mislim namreč, da se trpljenje sedanjega časa ne da primerjati s slavo, ki se bo razodela nad nami". Rim 8, 18?

Moderni ljudje in celo verniki ne poznamo več prave vrednote življenja. Prva in dosti-krat izključna naša skrb je dobra služba in ugled v družbi, "stanu primerno" življenje. Verska misel je samo nekako dopolnilo k udobnosti. Kakor hitro so ti udobni temelji ogroženi in se kakorkoli začno majati, se nas polasti čuden strah, ki je značilen za naše današnje življenje. V bistvu je tako mišljenje in življenje zgolj naravno, pogansko, in ne krščansko.

Kristjanovemu življenju daje bistveno in cdločilno vrednost vera. Udobno življenje je zanj le dodatek. Da le živi v spravi in ljubezni in miru z Bogom, pa ve, da je njegovo življenje v glavnem vredno življenje. Pomanjkanje raznih udobnosti ga ne stare in ne dela do smrti nesrečnega. Vera je odrešencu od vseh stvari prva in največja sreča.

To načelo nam je postalo tuje kot siva učnjaska razprava. A le to načelo je za nas vernike pristno in nedvomno resnično. Dokler svo-

jega resničnega doma nimamo zgrajenega v Bogu, dotlej namen Kristusove daritve ni dosežen. Vera, ki ne sega globoko v korenine našega življenja, ne pomeni dosti. Največje pomanjkanje v življenju ni nič vpričo neizmerne milosti, da si resnično prost, odvezan grehov, spravljen in pomirjen z Bogom ter od njega ljubljen.

Ko bi se na zemlji nahajal le en hrib, kjer bi se opravljala sv. daritev, bi kristjan celo življenje stradal in varčeval, da bi zmogel za pot na to sveto goro.

Kje je resnično krščanska mati, ki ne bi tisočkrat raje gledala, da ona sama in njen edini, srčno ljubljeni sin stradala vse življenje, raje, kakor da bi njen sin zgubil vero in obrnil hrbet Cerкви in zakramentom?

Ali bi bila verni ženi kaka žrtev prevelika, ako bi z njo mogla zašlega moža obrniti nazaj na pot zakonske zvestobe?

In če bi bilo tako, da bi hči rajni materi le tedaj in le na ta način mogla zadobiti popolni

cdpustek, ako se tri dolga leta strogo posti — ali bi ne bila, če je globoko verna, vsa srečna nad to možnostjo?

Ako ne živimo po načelu: "Le eno je potrebno", ne moremo nikoli v duhu in resnici moliti: "Posvečeno bodi **Tvoje** ime... Pridi k nam **Tvoje** kraljestvo... Zgodi se **Tvoja** volja!" To so namreč prva in odločilna načela odrešenega človeka. Šele potem pride skrb za vsakdanji kruh. "Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo." Mt 6, 33. "Kdor ljubi življenje, ga bo izgubil" Janez, 25. "Kdor izgubi svoje življenje zaradi imene, ga bo našel." Mt 10, 39. To je smisel krščanstva: nadnaravna vrednota življenja.

Ko stojimo v svetem letu pod križem, kaj nam ne velja žalostna Zveličarjeva beseda: "Ne išcite me zato, ker ste videli čudeže, ampak ker ste jedli od hlebov in se nasitili. Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno življenje." Jan 6, 26. Biti vpisan v

krstno knjigo, je premalo. Zunanja pripadnost h krščanstvu ni nič. "Ako kdo nima duha Kristusovega, ta ni njegov." Rim 8, 9. Ako se verniki še toliko sklicujemo na krst in izpovedujemo evangelij in obhajamo jubileje in božje službe — dokler se pustimo voditi od posvetnega duha, je naše krščanstvo lupina brez jedra, okrašen tempelj poln notranje trohnobe, za kar ima Bog le eno besedo: tehtani, pa žal prelahki.

V zemskosti mi odrešenci ne moremo najti smisla življenja. Kakor čoln brez krmarja nas mečejo valovi med obrežjem zemskega in večnega življenja, nas nesmiselne ljudi, ki hočemo biti kristjani, pa se ne zmenimo za Kristusa, ga ne poznamo in ne maramo zanj. Ah, vzrmo se v jubilejnem letu mnogokrat k nogam Križanega. Dvignimo roke in srce k Njemu, ki je "v dneh svojega življenja na zemlji daroval prošnje in molitve s silnimi klici in solzami njemu, ki ga je mogel oteti smrti in bil je uslišan zaradi bogovdanosti." Hebr. 5, 7.

Janez Filipič, mestni župnik v Krškem ob Savi:

Vez edinosti, ljubezni in miru med kristjani

tiste, ki nas preganjajo radi Gospoda, da Gospod pomiri njihovo divjost, da poleže njihov srd. Molimo za tiste, ki so zunaj Cerkve in žive v zmoti, da jih Gospod spreobrne". In končno so rekli: "Molimo drug za drugega, da nas Gospod s svojo milostjo varje in nas stori stanovitne do konca in varje vsega pohujšanja pred tistimi, ki hodijo v hudobiji; naj nas osvobodi in nepoškodovane pripelje v svoje kraljestvo."

Pa tudi telesna dela usmiljenja so bila vedno združena s sveto Evharistijo.

Dolga stoletja so pripravljali kristjani skupne obede, takoimenovane agape, to je ljubezenske večerje. Včasih so stale mnogo denarja. Pa naj so bili stroški še tako veliki, poroča Tertulijan: zaradi bratovske ljubezni kaj izdati se pravi dobiček imeti, kajti Bogu poskuje, kdor ubogemu daruje.

In kakor je bilo v prvih časih krščanstva, tako je bilo v poznejših stoletjih. Vedno je bila sv. Evharistija ognjišče, ob katerem se je v nemala požrtvovalna dejanska ljubezen do bližnjega. Vzhodni cerkveni razkol se je začel šele takrat, ko je na vzhodu opešalo prejemanje sv. obhajila. In ko je tudi v zahodnih katoliških deželah ponehala gorečnost, so se začeli širiti cerkveni razkoli in krivoverstva. In ko se je po tridentinskem cerkvenem zboru spet začelo širiti prejemanje sv. obhajila, se je cerkvena edinstvo zopet utrdila in vera se je spet začela z velikim uspehom uveljavljati med razkolniki in pagani.

Pa tudi še danes je sveto Rešnje Telo središče in ognjišče družabne in cerkvene edinstvi.

Ni sicer več ljubezenskih poedin združenih z uživanjem svete Evharistije, vendar se tudi še danes naša roka najraje odpira in pomaga svojemu potrebnemu bratu v veri ravno na dan sv. obhajila.

Tudi ni več poljuba miru — le pri slovesni maši se je ohranil in še to samo med duhovščino — vendar sklepa dan sv. obhajila mnogo miru, nad katerim se veseli nebo in zemlja. Tako se zgodi da ne poznata miru, mož in žena, gresta k obhajilni mizi in zopet sta enega duha in enega srca. Bratje in sestre, otroci in starši, posli in predstojniki, ljudje raznih stanov in poklicev že dalj časa ne poznajo pravega miru, ni med njimi pravega sporazuma in zastopnosti, pa glej pride dan sv. obhajila in krivec priznajo svojo krivdo in nedolžni jim veseli ponudijo roko v spravo, in mir, ljubi mir, je zopet vpostavljen.

In kakor je v malem, tako je tudi v velikem. V velikih mednarodnih shodih v proslavo sv. R. T. se vsako leto shajajo velike množice raznih narodov in različnih stanov, živo se zavedajo, da so udje iste vesoljne katoliške cerkve, katere duša, vez edinosti, ljubezni in miru je zakrament presvetega Rešnjega Telesa.

K o n e c.

Kruh so torej lomili, to se pravi prejimali so zakrament svetega Rešnjega Telesa in potem so veselo in odkritega srca obhajali skupni obed. Mlada, gorka ljubezen s katero je navdajal Jezus srca prvih kristjanov je bila tolika, da so se mnogi odrekli vsemu svojemu premoženju, ga izročili apostolom, in podpirali z njim svoje siromašne brate in sestre. Glejte dela usmiljenja, ki so jih združevali prvi kristjani s slovesnostjo svetega obhajila!

In ker so to daritev tolikrat obhajali, ni nič čudnega, da jih je medsebojna bratovska ljubezen popolnoma prevzela, da so bili enega duha in enega srca, da je bilo vsem vse skupno, in da ni bilo siromaka med njimi.

Kakor za časa apostolov, tako je bilo tudi v poapostolski dobi.

Kako čudovito lepa je bila božja služba, ki so jo obhajali kristjani v katakombah! Molili so predno so prejeli sv. obhajilo drug za drugega. Vse stanove je dijakon posebej imenoval pri taki molitvi. Molili so za katehumene za siromake, za spokornike, molili so za mir na svetu, za katoliško Cerkev, za škofe, mašnike, novokrščence, bolnike, popotnike in tako dalje, ljudstvo pa je odgovarjalo: "Usmili se jih, Gospod, reši in krepečaj jih v svojem usmiljenju". Molili so ne samo za svoje prijatelje, ampak tudi za sovražnike. V starodavnih konstitucijah beremo prelepo molitev: "Molimo za naše sovražnike in preganjavce, molimo za

Najboljše fotografije v Buenos Airesu ob navadnih cenah

OPTICA FOTO E. FERRO

LAVALLE 1242 — U. T. 35 - 5800

Vse foto potrebščine

20 o/o popusta na optiko

Dr. Juan Angel Martinolich

odvetnik

U. T. 35 - 5223

MONTEVIDEO 481

STORŽEK

in

njegovo burkasto življenje

Kakor zadnja je tudi ta naša dvojna stran posvečena predvsem slovenski izseljeniški mladini, ki nujno želimo, da bi se priučila slovenskemu čitanju kolikor mogoče vsa in brez izjeme, kolikor mogoče dobro, v kar moč najkrajšem času in kar se da lahko in brez posebnih trudov.

Kdor malo pomisli, mora vedeti, kakšne važnosti je za našo mlado slovensko kolonijo in za same naše mlade slovenske ljudi, da kolikor mogoče vsi brez izjeme in kolikor mogoče brežhibno obvladajo slovensko branje.

Čitanje je kakor okno skozi katero more naša v tujini doraščajoča mladina tudi iz daljave pogledati v slovenski duhovni svet, ga spoznati, vzljubiti in se za svojo domovino tako navdušiti, da je ne bo nikdar več pozabila, dočim ji bo ostala brez čitanja lastna domovina kakor neznana deveta dežala, najbrže omalovaževana ali celo zaničevana, kakor kažejo žalostne izkušnje.

In vendar je naša slovenska deželica vredna, da jo poznamo in ljubimo!

Že nad tisoč dvesto let je naša last. Vsa je prepojena s potnimi sragami naših očetov in dedov. Ljubljena, opevana, branjena. Zrasla je, bi rekel, z našo slovensko dušo, z njenim čuvstvom in modrovanjem. V nas samih živi, samo siloma ne smemo zatreti spomina nanjo. Je pač slovenska zemlja.

Ptica, pravijo, prileti iz daljnih krajev, da poišče gnezdo, kjer se je zlegla. Pa tudi noben dober človek ne more pozabiti svoje domovine. Ne more biti dober človek, kdor se malo ali nikdar svoje slovenske domovine in svojih ljubih domačih slovenskih krajev ne spominja.

Naročniki, čitatelji!

Dajte vendar ta naš skromni listič v roke naši slovenski deci! Veliko dobro delo ji boste storili. Okno ji boste odprli v slovenski duhovni svet. Po pravici Vam bo hvaležna. Saj so si slovenske in španske črke tako podobne in naša povestica tako vabljiva, slike tako ljubke in jezik tako lep, da se bo s pomočjo našega lističa prav lahko hitro, dobro in igranje naučila slovenskega branja.

Seveda so te naše slike in razlage pod njimi samo kratek uvod. Lepota povesti je v pripovedovanju, v čitanju, v prelepem slovenskem jeziku. Kdor je našo povest čitati začel ne bo odnehal z branjem, dokler povestica ne bo končana. In za tisti čas se nič ne bojmo: veliko lepega, zanimivega in koristnega gradiva imamo že pripravljenega, ki že komaj čaka, da pride med čitatelje.

15. Potovali so torej skupaj Lisica Storžek in Maček, in sedli, ko so se že dovolj utrudili v gostilno Pri Rdečem Raku, kjer so si dobro postregli. Še ponoči, so se dogovorili, odpotujejo na Polje čud, kjer bo Storžek po Lisičinih navodilih sejal cekine, da bi jih zraslo iz njih kakih dva tisoč petsto.

16. Vedeti je treba, da sta bila tista Lisica in Maček velika lumpa: sredi noči, ko je Storžek sladko spal, sta odšla, da se preoblečeta v razbojnika in napadeta Storžka, o katerem sta vedela, po kateri poti bo moral hoditi, in mu siloma vzameta vseh petero zlatih cekinov. Naivni Storžek pa je bil ves začuden, ko ga je zjutraj gostilničar zbudil in ni bilo prijateljev nikjer več.

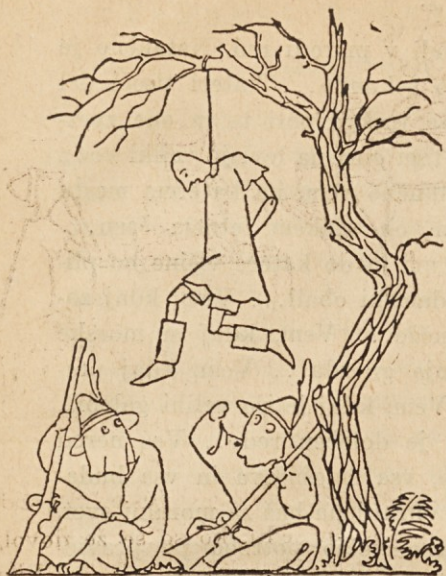
17. Kmalu, ko je stopil Storžek iz gostilne v črno noč, resnično pritečeta za njim dva razbojnika in kričita: "Denar ali življenje!" Storžek v tek, razbojnika pa za njim ko dva psa za zajcem, dokler ga nista končno dohitela.

13. Vse lutke Gašperčkovega teatra so glasno zaplakale, ko so slišale kruto obsodbo, da bo tako lepo izdelani njihov bratce Storžek vržen v ogenj in sežgan. Cel oboja žandarja sta zatulila ko dva odstavljena kozlička. V zadnjem trenutku pa je bil Storžek pomiloščen in na Storžkovo posebno prošnjo celo Harlekin, ki bi bil moral mesto njega v ogenj. Hvaležni Storžek je splezal sedaj po lutkarjevi bradi, da se mu od blizu zahvali.

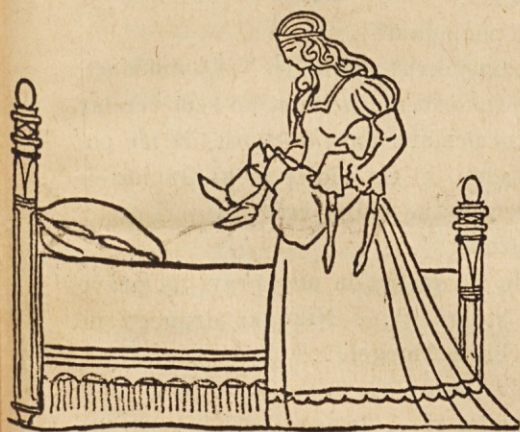
14. Na poti v očetovo hišo je srečal Storžek Lisico in Mačka, ki igrata v naši povesti prav važno ulogo. Dobro sta vedela, da nosi Storžek s seboj petero zlatih cekinov, ki mu jih je dal za njegovega očeka gospod Ogenjzrl. Lisica in maček sta se hotela na vsak način polastiti teh peterih zvenceh Storkovih cekinov, to se pravi hoteja sta mu jih ukrasti ali tudi uropati.

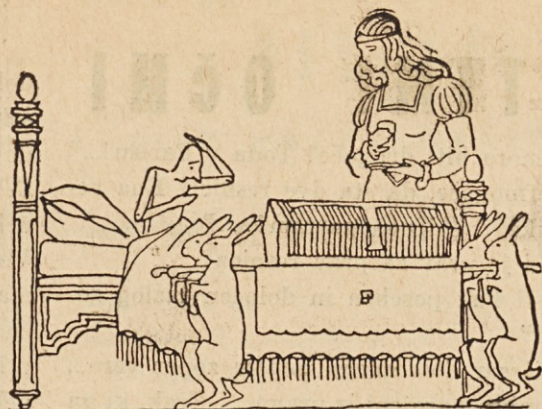
18. Ker na noben način nista mogla priti do cekinov, ki jih je tiščal prebrisani Storžek v ustih, kaj storita? Zvezala sta dondku roke na hrbtu in sta ga obesila na hrast, potem sta lepo sedla in čakala, da Storžek poslednjič brene, nakar bosta — tako sta računala — pobrala cekine, ki mu bodo padli iz ust.

19. Toda: razbojnika sta delala račun brez Sojke, ki je v skrajni sili, ko se je že davil, poslala Storžku na pomoč svojega kočijaža, veličastnega psa Kodra, napravljenega v slavnostno livrejo. Koder je Storžka naložil na voz in ga je pripeljal veseli Sojki na dom.

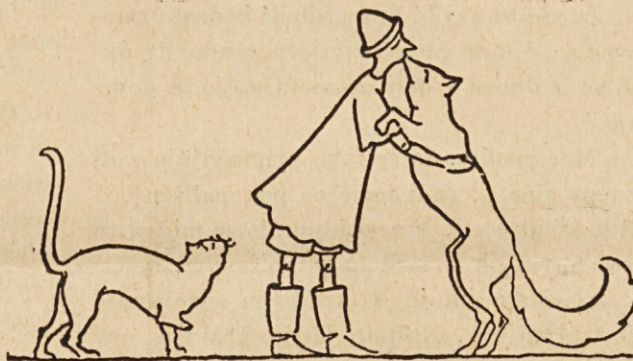
20. Vzame torej Sojka in nese Storžka v sobico. Nihče ni vedel, ali je dondek še živ, ali je že mrtev, niti trije zdravniki ne, ki jih je Sojka takoj poklicala h Storžkovi bolniški postelji, tako na koncu je fant že bil. Ko se je končno le prebudil, mu je ponudila Sojka močnih zdravil, ki bi ga hipoma spravili na noge.

21. Nespametni Storžek ni maral zdravil, ker so bila po njegovem pregrenka. Tako dolgo ne, dokler niso prišli štirje dolgouhi zajci z resnično mrtvaško krsto na ramah, v kateri so hoteli odnesti Storžka, po katerem so računali, da mora biti vsak trenutek. Ko je Storžek videl, kakšna skrajna sila mu preti, je duškoma izpil zdravilo in na mestu ozdravel.

22. Celo Sojki je hotel Storžek lagati zaradi zlatnikov. Ko se je trikrat zlagal prav debelo, se mu je nos tako nenavadno podaljšal, da se ni mogel ubogi Storžek nikamor več obrniti. Čeprav bi ne zaslužil usmiljenja, je Sojka vendar tlesnila z rokami, na kar je priletelo nebroj čudnih majhnih ptičev, ki so poključali njegov dolgi nos spet na pravo mero.

23. Na poti očku nasproti je srečal Storžek dvoje svojih starih znancev Lisico in Mačko. Lisica se je naredila prav veselo, objela je Storžka in ga prisrčno poljubila. Maček je bil kruljav na eno nogo. Manjkala mu je taca. Storžek bi se bil lahko spomnil, da je v boju z razbojniki odrgizel enemu izmed obeh roko, ki je bila prav podobna mačji taci, ko jo je pljunil iz ust. Ampak Storžek je bil lesenjak in ni znal misliti tako daleč.

24. Spet sta ga zvabila Lisica in Maček, na Polje čud sejat cekine. Prijetno kramljaje so prišli v mesto Trapalov, kjer so bile ulice polne žalostnih golih psov in ogoljufanih drugih živali, ki so skrivaj svarile Storžka, pa se bedak za njihova svarila ni prav nič zmenil. V svojo lastno pogubo je samo Lisici vse verjel.

25. Ko so bili cekini vsejani, se je moral Storžek umakniti za trenutek, da poženejo in zraste iz njih drevesce polno samih suhih in zvenceh zlatov. Papagaj na veji ga je zadnji svaril, naj bo vendar pameten, in ko ni svarjenje pomagalo, se je začel iz njega norčevati, kako poceni da je na prodaj. Koncem koncev je moral tudi Storžek uvideti, da je ofernažen, ogoljufan in okraden.

26. Ko je Storžek videl, da je ogoljufan, je stekel v mesto, poiskal sodnika Šimpansa Goriloviča in mu je razjasnil vso zadevo. Sodba: štiri mesece ječe za Storžka.

PIERRE L'ERMITE:

DEKLICA Z ODPRTIMI OČMI

"Koliko dobrega! Koliko zla! v vsem tem..." je šepetala Rolanda in sklenila roke... "Ali prihajate mnogokrat les na premišljevanja, gospod Maude?"

"Kar mene osebno tiče, bolj ljubim Montmartre spodaj; tam je bolj veselo!... Poglejte, gospodična, tam-le je Opera... malo na desno... Opera, kjer bi mi prav za prav morali zdaj sedeti ter se diviti Gounodovi glasbi, namesto da si tu nakopljemo še kak nahod..."

Roger Maude je kazal s svojo palčico smer.

"In tam-le je Sacré-Coeur?" je dejala Rolanda, ki se je obrnila ter strmela v ogromno belo cerkev, ki stoji med nebom in Parizom.

"Da, toda zaprta je..."

"Ali pogostoma hodite v to cerkev?"

"Jaz?"

Roger Maude stopica po hodniku in se smetri leta nisem bil tu gori?"

"Kaj bo, če Vam izpovem da že najmanj hlja... Nato se vrne k dekletu:

"Pa vendar stanujete tako blizu!"

"Na tej strani seveda... glejte tamle je ulica Charles-Nodier... tik pod nami..."

"Zares... tako ste blizu... morda pa preveč blizu...? Morda pa hodite rajši v svojo faro cerkev, kjer je gospod voditelj..."

"Najrajši imam gospoda voditelja. Najboljši človek je, kar jih poznam... Dober je kakor kruhek. Torej zato, da bi ga ne razžalostil... da mu morem pomagati, delam seveda tudi še marsikaj, česar bi sam zase nikoli... Igram pač malo komedije...! Toda kaj je življenje drugega nega komedija! Ni ga človeka na svetu, ki bi tako ali tako ne igral malce komedije..."

Rolanda je pogledala Rogerja, ki je bil začel nekaj razodevati, a se je očitno obotavljala ne vedoč, ali naj nadaljuje, ali ne.

"Ne razumem Vas dobro..." je dejala...

"Zagotavljam Vam, da meni na primer še nikoli ni prišlo na um, da bi igrala komedijo".

"Vi... to ste Vi! Jaz... sem pa jaz! Ali smem govoriti z Vami povsem odkrito? Sicer pa, zakaj ne? Če sva prišla že tako daleč... Priznavam namreč, gospodična, da nimam več mnogo vere!..."

"Vi niste več verni!..."

"Mislim, da ne več... Ne morem Vam niti prav natančno povedati ali kaj in v kaj še verujem..."

"Kako ste nesrečni!"

"Ne... gotovo ne tako kakor si Vi mislite... Vero izgubite počasi, tako da še sami ne veste, kdaj..."

"Prav tako... toda k sreči ob tem človek ne umre... Nasprotno, prav dobro se privadi. Montaigne je dejal, da je dvom udobna blazina za pametno glavo... Po tem takem je moja glava posebno pametna... V naši družbi, ki jo poznate iz "Stare Rakovice", je že marsikateri izmed starejših dospel tja, kjer sem jaz, in marsikateri mlajših je na najboljši poti..."

"Torej zares igrate ves čas komedijo".

"Komedijo!... Morda sem se pravkar prehud izrazil. Uonavljam: najbolj nam je vsem pri sreči, da ne užalostimo gospoda voditelja".

"Upam, da je v tem pogledu v Noirmoutieru drugače!..."

"Tudi mora biti drugače! Toda v Parizu!..."

"Ali je mogoče, da sta dve resnici? Ena veljavna tukaj... druga pa tam?..."

"Kaj pa je prav za prav resnica?..."

"Imate-li kak poseben in določen razlog zoper vero?"

"Ne, ničesar določenega nimam zoper vero... Moji dvomi so narejeni iz prahu... Zrak, ki ga vdihavam, je prepojen z njimi... Najdem jih v novinah, ki jih čitam... V razgovorih s tovariši strašijo... V pojavu nepregledne množice inteligentnih ljudi, ki ne izpolnjujejo svojih verskih dolžnosti... V montmartreških nočnih zabaviščih... v tistem režanju mojega duha... v nelogični zmešnjavi dogodkov..."

"Dobro. Toda ves ta prah ne more zakriti groznega vprašanja vsega človeštva. Vprašanje ostane in lačno išče odgovora... Vse te iztegnjene roke... vse te cerkve imajo gotovo svoj pomen... kakor pomeni, da je pomlad prišla, kadar začno ptice graditi svoja gnezda. Kaj pravi gospod voditelj o tem duševnem stanju, ki ga gotovo sluti v Vas?"

"Ponavljam Vam: ubogi gospod voditelj nima nobenega pojma o tem... prav nobenega pojma, pravim!"

"Res mislite...?"

"O tem ni dvoma."

"Zakaj mu pa vsega tega ne poveste... čeprav bi ga morda bolelo...?"

"Že v naprej vem, kaj mi bo na to odgovoril."

"In kaj morete postaviti njegovemu odgovoru nasproti?"

"Ničesar!... Ostala bova vsak pri svojem".

Roger Maude je še vedno stopical sem ter tja. Mahoma se je ustavil ter pogledal Rolandi naravnost v obraz:

"Pa vendar. V eno samo stvar verujem in ta moja vera je neomajna!..."

"No torej...? Pa v kaj?"

"V ljubezen... in v Vas!"

Dekle je na to bruhnilo v nabrušen smeh.

"Kolika ironija!... Vi torej verujete v slamnato bilko in zatajujete njenega božjega Stvarnika!"

Rolanda je pokazala na ogromno mesto, na vse kar je doli v nižini trpelo, upalo in molilo:

"...in vse to naj bi bila najbolj bedasta zmotnjava?... V tem mestu živijo prečudovite duše, ki se iz dneva v dan izpopolnjujejo in dovršujejo."

"...Mar mislite, da se tako pripravljajo radi praznega ničesa... radi jame na pokopališču!... Pojdite vendar!... V tem hipu, ko se midva tu pogovarjava, jih je nešteto zatopljenih v češčenje... Nešteto jih je, ki trpijo in sprejemajo svoje trpljenje... Nešteto jih je, ki udani pričakujejo bližnjo smrt, v neomajni veri v vstajenje... In ves ta duhovni polet naj na koncu z zlomljenimi krili pade v črno jamo? Oh ne!... stokrat... in tisočkrat ne. To vendar ni mogoče".

Roger Maude je kar zijal pred tem dekletom z dežele, ki si upa prerekati se z njim, izkušnim Parižanom. Nenadoma se mu zahoče pritirati stvar do viška:

"Zakaj naj bi ne bil omogoče?... Vse je mogoče."

"Ne... to pač nikoli!"

"Zakaj pa ne?"

"Ker je povsodi v prirodi red. Natančno je določeno, katero sekundo... kateri tisoči del sekunde se bosta križali poti te in one zvezde... Poglejte, tam gori na levi je veliki voz... Že v naprej natančno vem, na katerem mestu neba ga najdem ob vsakem letnem času... Vem, ob kateri uri in do katere višine bo plima narasla na damski obali... Vem, kdaj začno cvetiti mimože... Vem, kdaj si morske ptice delajo svoja gnezda... Vem, kdaj prenehajo peti... Vem, kdaj letijo veliki galebi... Povsod, povsod je določen red... Ves nered pa, vsa prevara, vsa zmešnjava in vsa budalost, naj bi bila ohranjena baš za moralni svet, ki im neprimerno večjo potrebo po pravičnosti in soglasju nego fizični...? Hudobneži naj torej nikoli ne dobe zasluženega plačila?"

"...Pojdite vendar, gospod Maude... ponavljam Vam, da to ni mogoče! Tam gori je nekdo, ki nas vidi... nekdo, ki nam sledi pri vsakem koraku... ki vé za vsak las na naši glavi... nekdo, ki nas ljubi... nekdo, ki vanj verujem z vsakim svojim dihom!..."

Rolanda je dvignila roko, kakor da hoče potrditi tisto Bitje... kakor da ga hoče svečano pozvati za pričo.

Bila je lepa, vsa lepa v modrini noči... vsa trepetajoča od kipeče vere pred majhnim meščanskim dvomljivcem...

In njena kretnja je izražala njeno misel:

"Vidim T ve Tvojih delih... v žuželkah..."

v zvezdah, s svojimi bornimi telesnimi očmi; toda še vse razločneje. Te vidim s svojimi duhovnimi očmi, razsvetljenimi po sveti veri...

...In čutim Te!...

...In tipam Te s svojimi prsti v živi nevidnosti, ki nas obdaja...

In Te ljubom iz vsega svojega srca... v edinstvu venov, v edinstvu z vsem človeštvom in neštetimi dušami, ki Te pričakujejo... ki hrepenijo po Tebi in ki vedo, da se ne varajo..."

Rolanda se je ozrla v mladeniča in vzkliknila:

"Kako Vas pomilujem, da ne verujete!..."

In kako Vas še bolj pomilujem, da radi tega ne trpite!"

Navzlic vsemu je bil Roger zmeden in v rahli ginjenosti — ah... saj vemo natančno, odkod je izvirala — je menil:

"Pridite mi torej na pomoč... Pomozite mi spet do vere!..."

"Vam naj pomagam?"...

"Če ste prava kristjanka, je Vaša dolžnost, da mi daste roko in me peljete, ko sem vendar oslepel. Ali ni nemara Vaša dolžnost, da me popeljete k Njemu, ki Ga vidite in ki Ga jaz — odkrito povem — ne vidim več..."

"Moja dolžnost?"...

"Če je kdo na svetu, da me spravi na pravo pot, potem ste to vi... Nikogar drugega ne poznam, ki bi to zmožel..."

"Jaz...?"

"Da, Rolanda, vi... In samo vi... ki držite mojo dušo v svojih rokah. Ukazujte, in ubogal bom... Recite eno samo besedo... Vi dobro veste; katero... besedo, za katero sem prosjačil pred mesecem dni na noirmoutierskem pomolu... In vaša vera bo moja vera... vaša cerkev bo moja cerkev... vaš Bog bo moj Bog!..."

(Nadaljevanje)

Ko mi drugi buenosajreščani smrčimo v globokem snu, ko odmevajo po buenosajreškem tlaku zadnji trudni koraki ponočnjakov, med drugo in tretjo jutranjo uro, se že polnijo vse dovozne ceste, ki vodijo iz okolice v Buenos dan! Z bičem in vajeti ali pa z modernim vozovi, ki dovažajo zelenjavo v buenosajreške tržnice; saj pogoltne buenosajreški želodec preko dva milijona kil zelenjave in sadja vsak dan! Z bičem i nvajeti ali pa z modernim volanom v drobčkenih rokah skromno sedi kri-vooki Japonec na svojem vozilu ter spe požrešnim tržnicam nasproti! Ko smo se zbudili je že davno spet na svoji "quinti", kjer zaliva gredice, okopava repo, zelje, korenje, ter čisti spinačo, solato in ohrovt nadležnega pleve-la. In ko se naše marljive buenosajreške slo-venske kuharice vračajo iz tržnice, da pripra-vijo svoji jari gospodi tečno kosilo, večkrat ni v sanjah ne pomislijo, da so sočno solato, za-livale srage neumornega japonskega quinte-ra....

Trezen, delaven, pošten in skromen je ja-ponski priseljenec v Argentini, da mu ga ni para. Zato pa tudi uspeva vzlic vsej krizi. Ka-jenja, alkohola, igranja, pretepa, takorekoč ne pozna. Kakor bomo pozneje videli, Japonec v svoji stari domovini nikakor ni tako obilno oblagodarjen s temi čednostmi kot japonski izseljenec v Argentini. Kakor da bi pošiljali Japonci samo cvet svojega naroda v Argen-tino! Saj je šele pred tedni šla skozi argen-tinsko časopisje vest, da se je prvič odkar se Japonci naseljujejo v Argentini, znašel Ja-ponec pred argentinskim kazenskim sodnikom, vsled kradeži ali ne vem več vsled česa. Za japonskega konzula v Argentini je bilo to ta-ko presenečenje, da je zaprosil argentinske oblasti, naj mu zločinca izročijo, da ga s prvo ladjo pošlje nazaj na Japonsko. Argentinske oblasti so se kajpak vrlo čudile občutljivemu japonskemu diplomatu ali niso mogle ugoditi njegovi nenavadni želji.

Japoncem, se danes v njih kulturnosti do-gaja isto kar sem pred skoro 25 leti opazoval na Češkem: Japonci imajo danes toliko izo-bražencev, da ne morejo nuditi vsem primerne-ga kruha, prav kakor sem opazoval na Češkem pred pet in dvajsetimi leti. Na Češkem so se že takrat dogajali tisočeri slučajji, da je kmet poslal svojega sina študirat gimnazijo, realko, učiteljišče, trgovsko akademijo i. t. d., po do-vršeni maturi pa ga je vzel zopet domov in mu dal v roke vile in plug.

Japonci v Argentini so vseskozi pismeni in znanjaželjni ljudje, čemur je najboljši dokaz njihov buenosajreški časopis "Argentin Djijo", ki izhaja 2 krat tedensko na 6 straneh ter ima preko 4.000 naročnikov in je pred par me-seci obhajal 10 letnico svojega obstoja. Seve-da so si morali črke in stavce privesti z Ja-ponskega.

Ni se čuditi ako imamo v Argentini tako uljudne japonske natakarije. Saj je marsika-teri izmed njih sedel pred maturitetno izpraševalno komisiji predno je odšel iz domovine po svetu!

Pred tedni sem bil v glavnem provincial-

Argentinski filmi

PIŠE FRANC DALIBOR

nem mestu La Plata ter se v poslovnih zade-vah spoznal z Japoncem gosp. Kuriki-jem.

Študiral je pravo na univezi v Tokio ali ka-kor za mnoge njegove rojake, tudi zanj ni bilo primernega zaslužka in kruha v domovi-ni in prišel je pred 15 leti v Argentino, ter v neki buenosajreški kavarni začel svojo ka-rijero kot "lavacopas" — pomivač čaš. Danes je lastnik ene najsolidnejših in najlepših ka-varn v La Plati, ne takšne kjer bi frfotale nočne veše ter bi noč spreminjali v dan, mar-več kavarne, ki je zbirališče laplatskih aka-demskih krogov, vseučiliških profesorjev in slušateljev. Mladi mož zasluži, da ga akadem-ski sloji podpirajo. Z brezprimerno rezkostjo obvlada angleščino, gracijozno govori fran-coščino, nemščino klati precej dostojno, s špan-ščino pa se igra tako dovršeno, da bi človek rekel, to je čistokrven "criollo", ako bi ga ne izdajala njegova fizijognomija.

Je že tako, da se narodi, katerih jeziki so posebno težki (in kateri je težji od japonšči-ne ter kitajščine), igraje priučijo tujim jezi-kom.

Izmed beloplemencev imajo gotovo Rusi naj-težji jezik. Ko sem pred leti bival v Nemčiji po raznih penzjonatih, kjer skoraj nikjer ni manjkalo ruskih študentov, je Nemcem kar sa-po jemalo, ko so videli, kako dovršeno so si ti ruski "barbari" prilastili njihov jezik.

Pri sinovih malih narodov tudi lahko opa-zuješ kako lahkotno si prisvajajo tuje jezi-ke. Slovenci slovimo kot poliglotti. Pa tudi pri malih narodih evropskega severa Holandcih, Dancih, Švedih in Norvežanih sem videl, da njih količkaj naobraženi sinovi navadno dovr-šeno obvladajo angleščino in nemščino, fran-coščino pa tudi precej dobro.

Ali vrnimo se k našemu g. Kuroki-ju.

Ta rumenokožec je v Argentini tako napre-doval, da pošilja svojo deco študirat na Japon-sko ter vsako tretje leto tudi sam poleti v sta-ro domovino na izlet. Žena mu je seveda tudi Japonka. Z belokožo ženo se Japonec nerad poroči, pač pa se Japonke bolokožcev nikakor ne branijo.

Dolgo v pozno noč sva kramljala z visoko-naobraženim Japoncem ter srebala pristni ja-ponski čaj, očvrščen z japonskim riževim žganjem, ki ga je prinesel lansko leto ko se je vrnil iz Japonskega.

Kar sem slišal iz ust tega vrlega sina iz car-stva vzhajajočega solnca je romalo urno v mojo bilježnico, in iz teh zpiskov je nastal dovršen del pričujočega filma.

**

Govoril mi je japonski kavarnar:

"V Evropi in Ameriki se ježijo ljudem lasje pred preplavo japonskih industrijskih izdel-kov. Neverjetno nizke cene najrazličnejših iz-delkov onemogočajo vsako konkurenco. Kole-sarjem na znanje, da prihajajo v Argentino ja-ponska kolesa po 18 pesov ali sto osemdeset

dinarjev, vključeno prevozne stroške, ki jim pa argentinska carinarnica natrpa kar 75 pé-sov carine. Električne svetilke nudimo Japon-ci po 10 cts. komad, pneumatike za bicikle po 80 cts. komad; japonske žepne ure, pošilja-jo po svetu kar na kile, in sicer kila postavlje-na v Argentino, brez carine, okrog 12 pesov. Ako računamo, da gre 12 žepnih ur na en kg, stane ena ura en peso, deset din., ali malo več kot tucat škatelj žveplenk. V tekstilni industri-ji smo vrgli iz sedla vse konkurente vključivši Angleže. Umetne svile je Japonska proizvaja-la l. 1924 za 4, leta 1932 pa že za 54 milijonov funtov šterlingov.

Odkod ta čudež? Japonski delavec vam da odgovor, ki pač dela mnogo ceneje kot evrop-ski ali ameriški. Vzlic temu je mezda za ja-ponskega delavca popolnoma zadovoljiva, ako pomislite njegove skromne potrebe in zahteve.

Japonsko industrijsko delo se nahaja do treh petink v rokah žensk, ter je večinoma do-mače delo ali pa delo malih obratov.

Preiskujmo malo.

Japonski delavec, ki je rodbinski oče ter vodi svoje gospodinstvo zasluži mesečno ka-kih 72 yenov. Japonski yen je vreden po da-našnjem kurzem stanju natančno 1 argentin-ski papirnati peso. Začetkom junija 1934 je zahtevala argentinska "Banco de la Nación" 1.03 pesov z 1 yen. Njegova žena si zasluži s pospravljanjem in čiščenjem sob premožnej-ših ljudi ali s pranjem 10 yenov mesečno. Za-jutrek, ki sestoji iz neoslajenega čaja, miso-širu, to je fižolova juha ter neizogibnega ra-diča, stane za vso rodbino okrog 40 sen (1 yen = je 100 sen). Otroci gredo nato v šolo ter vza-mejo seboj vrečico kuhanega riža. Japonska šola ima mnogo učnih ur in malo počitnic. Stroške za šolske potrebščine: knjige, zvezke i. t. d. nosi oče ter znašajo za vsakega otroka povprečno 1 yen mesečno. Ob 6 zjutraj je ja-ponski delavec že na svojem delu, in dasi ura-dni urnik znaša 10 ur na dan, dela skoro vsak japonski delavec 11 ur. Vožnja v vedno pre-napolnjenih tramvijah ga stane 10 sen. O pol-dne se delavec ne vrača na dom, marveč mu to-varniška uprava tekom enournega odmora v svojih kantinah nudi obed za nakupno ceno. Jedilna lista je silno enostavna: neizogibni riž, krompir, radič in čaj; ali pa riž, riba in čaj. Tak tovarniški obed stane japonskega delavca 20 sen. Žena doma o poldne ne kuha, temmanj ker o poldne tudi otroci ne pridejo iz šole do-mov, ter zavžije ostanke ter kakšne sladkarije. Slaščice igrajo v japonskem gospodinjstvu va-žno ulogo, in jih vsaka delavska rodbina po-troši na mesec najmanj za 6 yen-ov.

Po delu gre vsak japonski delavec v javno kopališče. Pet senov stane kopelj v topli vodi, 5 senov masaža kopalniškega uslužbenca. Ko-panju se noben japonski delavec ne odreče.

Šele zvečer se znajde zopet cela družina pri domačem ognjišču.

Večerja obstoji iz riža, kuhane ribe ali pa krompirja, zelja in čebule. Mesa japonski de-lavec takorekoč ne pozna. Stroški za dnevno prehrano ene delavske rodbine znašajo pov-prečno poldrugi yen.

Radio je pri delavstvu le prav malo razšir-jen. Dasi so pristojbine nizke, priglasitev 1 yen, mesečna taksa 75 senov, je doslej na Ja-ponskem samo 1.200.000 radio-slušalcev.

(Nadaljevanje)

Ob tem pogledu je prevzelo Storžka toliko in nepričakovano veselje, da ni prav nič manjkalo, da bi padel v omedlevico. Hotel se je smeјati, hotel jokati, hotel povedati kopo stvari, a je le zmedeno brbral in jecal odsekane besede brez vsake zveze. Končno se mu je posrečilo, da je spravil iz sebe vzklik veselja, razširil roke in se vrgel starčku okoli vratu ter začel vpiti:

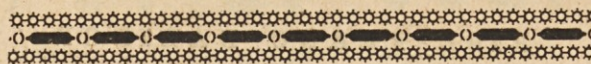
“Oj, moj očka, moj očka! Končno sem vas le našel! Zdaj pa vas ne zapustim več, nikdar več, nikdar več, nikdar več!”

“Kaj vidijo moje stare oči prav?” je odvrnil starček in si pomencal oči. “Tedad si res ti, moj dragi Storžek?”

“Da, da, da, jaz sem, prav jaz, res sem jaz! In vi ste mi že odpustili, kaj ne? Oj, očka moj, kako ste dobri! A jaz, jaz pa... O, če bi pa vedeli, koliko neprilik in nezgod se je zbralo nad mojo glavo in kaj vse sem doživel! Mislite na oni dan, ubogi očka, ko ste prodali svojo sukunjo in mi kupili abecednik, da bi hodil v šolo, in sem šel gledat lutke in lutkar me je hotel dati na ogenj, ko je kahal praženega mrkača, in mi je dal zato pet zlatih novcev, da bi jih nesel vam, a sem srečal Lisico in Mačka, ki sta me peljala v gostilno Pri rdečem raku, kjer sta žrla ko volka, in sem šel dalje in srečal razbojnike, ki so tekli za mano, jaz naprej, oni zadaj in jaz še naprej, dokler me niso obesili na vejo starega hrasta, kamor je poslala pome Deklica z modrimi lasmi kočijo, in zdravniki, ko so me preiskali, so koj rekli: “Če ni mrtev, je znamenje, da je še vedno živ” in potem sem se zlagal in nos mi je tako zrastel, da nisem mogel z njim skozi vrata, in zato sem šel z Lisico in Volkom, da bi zakopal štiri zlatnike, ker enega sem potrosil v gostilni, in papagaj se mi je smejal in namesto dvatisoč novcev nisem dobil nič več in ko je izvedel sodnik, da sem okraden, me je vtaknil v keho, da je dal tatovom zadoščenje, in od tam, ko sem šel, sem videl lepo češuljo grozdja na polju in sem se ujel v skopec in kmet mi je po pravici nadel pasji ovrtnik, ker sem bil za čuvaja pri kurniku, in je spoznal mojo nedolžnost in me je izpustil in kača, ki se ji je kadilo iz repa, se je začela smeјati in ji je počila žila na prsni in tako sem se vrnil v hišo lepe Deklice, ki je umrla, in golob me je videl jokajočega in je rekel: “Sem videl tvojega očka, ki je tesal barko, da bi te prišel iskat”, in jaz sem rekel: “O, če bi imel tudi jaz jadrne peroti,” in on mi je

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

rekel: “Hočeš iti z mano k očku?” in jaz sem rekel: “Magari, a kdo me ponese?” in on je rekel: “Jaz te ponese,” in jaz sem mu rekel: “Kako?” in on mi je rekel: “Skobali se mi na hrbet,” in tako sva letela celo noč in potem so mi rekli ribiči, ki so gledali proti morju: “Tam je ubog človek v barki, ki se potaplja,” in jaz sem vas oddaleč spoznal kar hitro, ker mi je povedalo srce, in sem vam mahal, da bi se vrnili na obrežje...”

“Tudi jaz sem te spoznal”, ga je prekinil Pepk, “in rad bi se bil vrnil na obrežje, a kako to napraviti? Morje je bilo grobo in neki val mi je polomil barko. Tedad je grozovit Morski volk, ki je bil tam blizu in me je opazil v vodi, nagloma priletel k meni, iztegnil jezik, me celega zgrabil in me požrl ko mali kruhek iz železnikov”.

“In koliko časa ste že zaprti tu notri?” je vprašal Storžek.

“Od onega dneva dalje, dve leti bo kmalu; dve leti, Storžek moj, ki se mi zdita dve večnosti!”

“In kako ste se preživljali? Kje ste dobili svečo? In vžigalice, da ste jo vžgali, kdo vam jih je dal?”

“Vse, vse ti povem. Vedeti moraš, da je ona nevihta, ki je razbila mojo barčico, potopila tudi veliko trgovsko ladjo. Mornarji so se vsi rešili, a ladja se je pogreznila na dno in Morski volk, ki je imel oni dan izvrsten tek, je prvo pogoltnil mene in potem še ladjo.

“Kako? Je pogoltnil vso naenkrat?” je vprašal začudeno Storžek.

“Vso naenkrat; samo jambor je izpljunil ki mu je ostal med zobmi ko tirja. V mojo srečo je bila ladja otovorjena s konzerviranim mesom v stanjolskih škaticah, z biskoti ali prepečencem, z vinom v steklenicah, s suhim grozdom, s kakaom in kavo, s sladkorjem, z lojenimi svečami in z vžigalicami. Z vso to božjo dobroto sem se mogel prehraniti dve leti, a danes sem že pri koncu; v shrambi nimam ničesar več in sveča, ki jo vidiš prižgano, je zadnja, ki mi je še ostala...”

“In potem?”...

“Potem, dragi moj, ostaneva oba v temi.”

“Tedad, očka moj”, je rekel Storžek, “ni, da bi še zgubljala čas. Misliti morava na to, da čim prej zbeživa...”

“Zbeživa?... Kako?...”

“Skozi usta Morskega volka in se vrževa v morje in odplavava...”

“Dobro govoriš, dragi Storžek, a jaz ne znam plavati”

“Kaj zato!... Na moj hrbet se spravite ko jezdec in jaz, ki sem dober plavač, vas prenesem zdravega in nepoškodovanega na obrežje.”

“Prazna želja, dragi moj!” je odgovoril Pepk, stresel glavo in se žalostno nasmehnil. “Kaj se ti zdi mogoče, da bi imel lutek, ki je komaj meter visok, kakor si ti, toliko moči, da bi me prenesel plavaje do obrežja?”

“Poizkusite in videli boste! V vsakem slučaju bova, če je pisano na nebu, da morava umreti, imela veliko tolažbo, ko umreva v objemu drug drugemu.”

Nič drugega ni rekel Storžek, le svečo je vzel v roko in gredoč naprej, da bi svetil, je bodril svojega očeta:

“Kar za mano, očka, in nič se ne bojte!”

Tako sta hodila lep kos poti in sta prehodila ves želodec Morskega volka. Ko pa sta prišla do požiravnika, sta se ustavila, da bi si ogledala izhod in počakala ugodnega trenutka...

Vedeti je treba, da je Morski volk, ki je bil zelo star in imel naduho ter srčno hibo, bil primoran spati z odprtimi usti. Ko se je priplazil Storžek na zgornji rob goltanca in je pogledal skozi ogromna, na široko odprta usta, je videl zunaj lep kos zvezdnatega neba in čudovito mesečino.

“Zdaj, zdaj je pripraven trenutek,” — je zašepetal, obrnivši se k očku. — “Morski volk spi kakor polh, morje je mirno in svetlo je ko podnevi. Kar za mano, očka, in kmalu bova rešena!...”

Splezala sta pošasti iz goltanca in dospevši v ogromna usta, sta začela po prstih hoditi po jeziku, ki je bil tako dolg in širok ko kaka steza med gredami v vrtu. Že sta bila na robu in se pripravljala, da bi se skokoma zagnala v morje in zaplavala, ko je, v najlepšem trenutku, Morski volk kihnil in povzročil tak sunek, da sta Storžek in Pepk odskočila in priletela znova na dno pošastnega želodeca.

Ob silovitem padcu je sveča ugasnila in oče in sin sta ostala v temi.

“In zdaj?...” je vprašal Storžek resno.

“Zdaj, otrok moj, sva lepo zgubljena.”

“Zakaj zgubljena? Dajte mi roko, očka, in glejte, da se vam ne spodrsne!...”

“Kam me pelješ?”

“Znova morava poizkusiti! Za mano in nič se ne bojte!”

Ko je to rekel, je zgrabil Storžek očeta za roko in hodeč po prstih, sta se družno vzpenjala po goltancu morske pošasti in ko sta prehodila jezik, sta se zagnala še čez tri vrste zob.

(Nadaljevanje)

CLINICA DENTAL DEL PLATA

CARLOS PELLEGRINI 311

esq. SARMIENTO

Sprejema vsak delavnik od 9—11.30

in od 14—18

Delamo brez bolečin. Izdiranje zob brez bolečin \$ 2.—. Zlate krone 22karatne \$ 14.—. Garantirano celotno zobovje. Brezplačna posvetovanja. Samo prvovrstno in garantirano delo. Naročniki dobe 10 o/o popusta, če se izkažejo pri ordinaciji z zadnjo številko našega lista.

Klavnica — Prekajevalnica — Tovarna klobas — Zaloga masti

TICHY JOSE

Trellier 2251-53. U. T. 68 Mataderos 429

Tovarna:

Prodajalna:

Calle 25 de Mayo 758. U. T. 31 Retiro 4823

Podružnice:

Avda. Leandro N. Alem 822

Cabildo 1386 (Belgrano) U. T. 73 - 3570

